

нхме до рѣката, така нерѣчена Сазлия (Сюютлю дере), дѣто на среща насъ се появи ношната стража съ оржие въ ржка на Арабаджиево и тоя часъ взе да вика и да спира кервана на колата. Стражата казваше: че додѣ се не съмне пѣма да ви пустнемъ да влѣзите въ селото ни, ще чакате до утрѣ тука, че тогава, додѣ се разбере хубаво работата, какъ наистина турцитѣ сж хванжли да ви нападате селата, паятъ, горятъ, и развалятъ; щото отъ рѣката пататъкъ, който пристъпи, ще земемъ да трепимъ съ пушкитѣ си.

Водителитѣ на кервантъ кола, уплашени, позапрѣхж си колата, до тѣхъ и другитѣ; така щото всичкитѣ поподирни кола се запрѣха и всякой искаше да узнае причината на това спиране най-послѣ като разбрахж работата, и като пѣмаше другъ по-добръ исходъ, да не би да стане нѣщо по-лошо, принудихж се да си напускатъ колата, кой дѣто можеше и се спрѣхж да чакатъ утринята до съмнование. Понеже азъ макаръ и да бѣхъ пѣша, трѣбваше да бѣда подчиненъ на горната заповѣдъ, защото въ противенъ случай можяхъ да испатя наказанието, затова се принудихъ и отидохъ до единъ ближенъ кръстецъ въ една нива, пооблѣгнхъ се малко, позаврѣнъ до него, за да си подремна мѣничко, че ми се спѣше, дѣто въ началото на нощта малко спяхъ, та и това само търсихъ врѣме за почивка. Нъ защото не оставаше много нѣщо отъ нощта до съмнование $1\frac{1}{2}$ часъ, негубихъ случайтъ и отъ това толкова кратко врѣме за сънь, дѣто тамъ сѣднхъ и опрѣтъ заспахъ. Когато се събудихъ, погледнхъ наоколо си и видѣхъ, че то съмнжло твърдѣ добръ и азъ додѣ да се размърдатъ люциетѣ, намислихъ да си исчета набърже утрѣннитѣ молитви, които носехъ въ джобѣтъ си и да търся срѣдство какъ да се искубна по-скоро отъ тая строга заповѣдъ, че да си върви къмъ градътъ, до когото ми остава още 3—4 часа пхтъ, дѣто оттамъ ще можа по-добръ да науча и разбере работата. Щомъ извършихъ дългътъ си къмъ Бога, слънцето се показа на горизонтътъ и азъ като си поутрихъ очитѣ, тоя часъ ми хрумна нѣщо въ главата,